

Sygn. akt III KO 127/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **J. J.**

oskarżonej z art. 217 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 7 lutego 2018 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w R.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 8 grudnia 2017 r., sygn. akt X K (...), w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy z prywatnego aktu oskarżenia złożonego przez T. J. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k., które miała popełnić J. J., będąca zawodowym kuratorem sądowym w Sądzie Rejonowym w R. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, iż w tej sytuacji rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy w R. może wywołać przekonanie strony skarżącej o braku warunków do wydania obiektywnego rozstrzygnięcia, może też wzbudzić w opinii publicznej wątpliwości co do prawidłowego rozpoznania sprawy, zatem dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd. Nadto nadmieniono, że wcześniej Sąd Najwyższy przekazał do rozpoznania innemu sądowi sprawę z udziałem wymienionych osób.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie, bowiem zawarta w nim argumentacja przekonuje, iż wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości każe uznać, że przedmiotowej sprawy nie powinien rozpoznawać sąd miejscowo właściwy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podnoszono, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, o którym mowa w art. 37 k.p.k., odnoszone jest do sytuacji, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny. Mając na uwadze realia przedmiotowej sprawy, wypada zgodzić się z Sądem Rejonowym w R., że fakt zatrudnienia w tym Sądzie osoby oskarżonej i to na stanowisku wymagającym bliskiej współpracy z sędziami, w szerszym odbiorze społecznym może nasuwać wątpliwości, niezależnie od rzeczywistego nastawienia sędziego rozpoznającego sprawę, co do istnienia warunków gwarantujących w pełni obiektywne jej rozstrzygnięcie. W jeszcze większym stopniu odnosi się to do oskarżyciela prywatnego, który obawy w tym zakresie wyraził we wniosku o wyłączenie sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, wywodząc, że „układ stosunków istniejących między wymienioną (tj. oskarżoną – uwaga SN) a orzekającym sędzią (...) może spowodować trudność w zachowaniu przez sędziego bezstronnej postawy przy rozstrzyganiu sprawy o czyn z art. 217 k.k.” W tym stanie rzeczy pozostawienie sprawy we właściwości Sądu Rejonowego w R., stanowiłoby zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości, jakim jest pozostawanie opinii społecznej i każdej ze stron procesu w przekonaniu o obiektywizmie sądu rozpoznającego sprawę.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, sprawę z oskarżenia prywatnego T. J. przekazano do rozpoznania nieodległemu od Radomia Sądowi Rejonowemu w Z.

r.g.